

STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT
DIOECESIS HOLMIENSIS

Herdabrev för Livets söndag 2024

”Gläd er alltid i Herren” (Fil 4:4), kära systrar och bröder i Stockholms katolska stift. Varje gång vi hör det glada budskapet förkunnas i liturgin blir vi påminda om att Jesus Kristus har fötts till vår värld för att frälsa oss. Syndens och dödens makt är bruten. Livet har segrat. Gud har redan nu gläntat på dörren till det eviga livet. Mitt i det vanliga livet får vi en aning om den eviga härlighet som Gud vill dela med oss. Redan nu är vi inbjudna att dela den fulla glädje som alltid möter oss i Herren. Vad som än händer i vårt eget och i hela världens liv får vi bli kvar i denna glädje. Det är inte en känslös glädje utan en djup övertygelse om Guds ständiga kärlek och nåd som aldrig fattas oss. Denna gåva får oss att fråga: ”Vad skall vi då göra?” (Luk 3:10). När det verkligen går upp för oss vad Gud har gjort för oss, blir det helt naturligt för oss att ge honom vårt gensvar och vår genkärlek. Genom vår bön och våra gärningar vill vi med stor glädje besvara Guds kärlek, han som ger oss livets gåva och vill dela sitt eviga liv med oss.

”Håll vår bön och vår längtan brinnande, så att vi tar emot den glädje du bereder oss och ser hur Kristus tar gestalt i oss” (*dagens kollektbön*). Tacksamheten för allt vad Gud ger oss stärker oss i glädjen, en glädje som vi vill dela med oss av till alla som sitter fast i mörker och dödsskugga. Hur ofta har inte påven Franciskus manat oss att stärka livets kultur mitt i en tid av krig och konflikter. En av vår tids största tragedier är att man inte vill öppna sig för livets gåva och kultur. Gång på gång hör man röster som betonar hur viktig den så kallade aborträtten är. Man vill till och med skriva in den i grundlagen, som om det vore den viktigaste mänskliga rättigheten att neka vissa rätten till liv. Samtidigt som man vill stärka den så kallade aborträtten vill man inskränka asylrätten och göra livet svårt för människor i nöd. Ofta får jag möta människor i våra församlingar som inte får stanna kvar i vårt land utan måste återvända till en oviss framtid.

Kyrkan vill alltid vara ett hem där varje människa, oavsett vem hon är, blir välkomnad med glädje. Genom sin sociallära uppmanar kyrkan oss att vara en surdeg i samhället, så att värden och respekten för livets okränkbarhet stärks. Varje barn som avlats har rätt att få bli välkomnat till vår värld. Det är vår kristna plikt att hjälpa den kvinna som kämpar med stora svårigheter, så att hon kan få

den hjälp hon behöver för att i trygghet få föda sitt barn. Det visar sig ofta att den som gör abort gör det motvilligt och gärna skulle vilja behålla sitt barn, om hon fick stöd på olika plan. Vi ber för alla kvinnor som befinner sig i detta trångmål, så att de får både Guds och människors hjälp. Det är en stor glädje för mig när jag hör att man har hjälpt en kvinna på detta sätt, så att hon får glädja sig åt det barn som hon fått föda. Vi måste växa i ömsesidig solidaritet och omsorg, så att alla ovälkomna, vare sig det gäller ofödda barn eller flyktingar, får bli välkomnade bland oss. ”Vad kan vi då göra?” frågar många, Svaret är enkelt och självklart om vi verkligen lever som Jesu lärjungar och alltid gläder oss i honom. Då vill vi till varje pris dela med oss av vår glädje till dem som annars skulle bli avvisade eller dödade. Då besannas Paulus’ ord: ”Då skall Guds frid, som är mera värd än allt vi tänker, ge era hjärtan och era tankar skydd i Kristus Jesus” (Fil 4:7).

Dödens kultur har sitt eget språk. Man talar om aborträtt. Man talar om dödshjälp. Man talar om assisterat självmord. Därför behövs livets språk, glädjens och kärlekens språk, mer än någonsin. ”Gläd er alltid i Herren... Gör er inga bekymmer” (Fil 4;4, 6). Vi har fått livet som en oskattbar gåva från Gud. Då får vi i vår tur göra hela vårt liv till en gåva åt honom, så att allt vad vi gör blir honom till pris och ära och vår nästa till glädje och gagn. Tyvärr är det många i vårt land, inte minst bland de unga, som drabbas av en slags kollektiv depression och inte ser någon djupare mening med sitt liv. Psykisk ohälsa, missbruksproblem och kriminalitet brer ut sig bland unga människor. De behöver den glädje som bara Gud kan ge dem, han som ger oss livet som gåva. Vi alla borde kunna göra mycket mer för att hjälpa dem som växer upp i vårt land.

”Låt ej modet falla. Herren, din Gud bor i dig (Sef 3:16-17). Gud har skapat varje människa till sin avbild. ”Varje människa besitter en oändlig värdighet som består under alla omständigheter och i varje tillstånd eller situation som hon befinner sig i” (*Dignitas infinita, nr 1*). Gud vill bo i oss som i ett heligt tempel. Genom dopet har den heliga Treenigheten tagit sin boning i oss. I varje ögonblick av vårt liv kan vi tillbe Gud inom oss. I varje människa kan vi vörda den Gud som har skapat henne och vill bo i henne. Ser vi på vår medmänniska på detta sätt, växer vi i vördnad för henne. Vi kan inte tänka oss att skada henne eller beröva henne det liv som Gud har gett henne. Varje människa är unik och kallad till en unik personlig relation med Gud. Vi får tacka Gud för att han har skapat oss så underbart i stället för att vara missnöjda med vad vi är och vilja bli omskapade till något annat. Det är så lätt i vår tid att fastna i en missnöjets kultur i stället för att tacka och lova Herren som har skapat oss och allting så underbart.

När vi firar Livets söndag får vi glädja oss över livets gåva och tacka Gud för att han har velat dela vårt liv genom att bli människa. På så sätt har han helgat varje

människas liv och ingjutit en längtan i oss efter att få leva hela vårt liv i gemenskap med honom. Det är denna personliga livsgemenskap med Jesus Kristus som ger livet dess fulla djup och glädje. Samtidigt måste vi be honom som är Fridsfursten om fredens gåva för alla dem som lever i krigets skugga. Som Jesu lärjungar är vi kallade att verka för fred och försoning, för allas bästa, för allas frälsning.

Stockholm den 21.11.2024

Med min välsignelse, +Anders Arborelius ocd